

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:25

חיה בסרטן(נ)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

קרן אור בחיי. (ובמילים פשוטות ההקרנות מתחילות)

פורסם ב16 ביוני 2008, 16:27 בכללי

יום חג הוא היום. היום הוא היום הראשון בשארית ההקרנות הבאות עלי לטובה. כבר שכחתי בחודשיים האחרונים את הסיבה שבגינה אני יושבת לי בביתי הקט ומלהגת במחשב ללא הפוגה. אפילו שערי צימח לו והפכתי כבר למן שילוב לא מוצלח של רוד סטיוארט ועוד רוד סטיוארט. אך מי שלא איבד את שיער ראשו מעולם. לא חווה את צמיחת השיער בחזרה. מה שאומר שאני ממש מתקמצנת לספר אותו בתספורת הולמת את גילי ומעמדי. ואני מאפשרת לו לצמוח פרא בגוון הבלונדיני החדש שלו.

וכך הבוקר לבשתי בשמחה את מיטב מחלצותי. מלאתי את ארנקי במרשרשים (על כל קניה שלא תבוא...). פרעתי את שיערי הפרוע ממילא. התיישבתי במכונית השרד וחיכיתי לח. שיוביל אותי להקרנה כמו שמובילים כלה ביום כלולותיה.

אלא, שהזמן כנראה תעתע בי. או שמוחי הפך קהה. שכן, אין לי מושג מהי העליצות הזו שנוחתת עלי בלי קשר למצב. או שמא איבדתי את שיקול הדעת והיכולת להבחין בין טוב לרע???

בהגיעי לבית החולים רמב"ם אני מתקבלת בכבוד מלכים הראוי. (נו, טוב לא ממש כבוד ולא ממש מלכים. בסך הכל אפשרות לחניה במתחם בית החולים). במחלקה האונקולוגית אני מורידה את ממוצע הגילאים. וסוף סוף אני נראית חיונית משום מה. (הכל יחסי בעולמנו, יחסית לחולים הלבנים עם השקיות מתחת לעיניים והשיער הדליל אני נראית כמו פרסומת לבריאות מהלכת).

השמועות אומרות שההקרנות אינן כואבות. אך הן שכחו להגיד שמי שקפץ ממיטתו בזמן הסימולציה הקודמת. נדון לסימולציה נוספת ולקעקוע נוסף. (בסוף עוד יהיה לי קעקוע שלם ומעניין אם אמשיך להתנהג לא יפה). ולכן, הוכנסתי לאחר כבוד למיטת העיניים. בה נבדקת סבלנות החולה לשכב ללא תזוזה במשך קרוב לשעה.

בשלב כלשהו - (כנראה כמו אצל המודטים) כבר לא מרגישים את כאב הגוף. ובכלל לא מרגישים שיש גוף. התחושה היא של ריחוף... ושוב נמדדתי לאורכי ולרוחבי. ולסיום קיבלתי את הקעקוע הנכסף. סמל המועדון היוקרתי אליו אני שייכת.

מכאן אני עוברת לחדר ההקרנות. מקבלת מפתח קטן וחלוק סגול (הצבע החביב עלי). הטכנאים חביבים ומאירי פנים. וגם המוסיקה לא רעה. אני נשכבת באצילות על מיטת ברזל מעלי נעים כל מיני מכשירים, אורות הנראים כמו קווים אדומים עוברים מעל גופי. ותוך רבע שעה אני קורנת כולי מאור חדש.

בלכתי לעבר חלוקי הסגול (חשופת גוף עליון כמובן) נעמד מולי הטכנאי בניסיון לפתח שיחה ערה. אני הודפת אותו ומתכסה בחלוק. היי, גם לי יש את הגבולות שלי!!!

שיחה עם האחות. מהסוג החביב עלי. בו מתוארות קטסטרופות בדמות תופעות לוואי נדירות וחריגות. אשר מיד אני מרגישה אותן מטפסות במעלה גופי ומנסות להתקבע שם. כבר אני מרגישה את כוונות ההקרנות, את העייפות הרבה, כאבים בגרון. ועוד. כל משפט שלה זוכה להזדהות מלאה מצדי.

אני מקבלת "כרטיס מועדון". ונשלחת בברכת הדרך לביתי המרוחק. כי מחר יגיע יום חדש....

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן(נ)